

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 919/2019
05.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босилковића и Зоране Делибашић, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Грујичић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“, Одсек за техничке услуге ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2695/18 од 29.10.2018. године, у седници одржаној 05.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2695/18 од 29.10.2018. године, тако што се одбија жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Лозници П1 104/17 од 29.08.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 33.625,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде, са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П1 104/17 од 29.08.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи исплати на име дела неисплаћене отпремнине износ од 60.468,86 динара са законском затезном каматом почев од 18.01.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплати 35.632,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, док је захтев тужиље за исплату трошкова преко досуђеног износа до траженог од 36.000,00 динара одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2695/18 од 29.10.2018. године, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу, тако што је одбијен захтев тужиље за исплату дела неисплаћене отпремнине у износу од 60.468,86 динара са законском затезном каматом почев од 18.01.2017. године до исплате, као и захтев за накнаду трошкова поступка у износу од 35.632,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је по Уговору о раду од 12.03.2010. године била у радном односу код туженог. Дана 29.12.2016. године, тужила је са туженим закључила Споразум о престанку радног односа на дан 30.12.2016. године уз обавезу туженог да јој исплати стимулативну накнаду у нето износу који је утврђен у члану 3. Споразума према Одлуци о прихватању пријаве запосленог за споразумни престанак радног односа уз исплату стимулативне накнаде од 19.12.2016. године. У члану 4. Споразума наведено је да је запослена сагласна да јој се приликом исплате стимулативне накнаде, ова накнада умањи за износ свих доспелих и недоспелих новчаних обавеза које има према послодавцу. Тужени је са синдикатом дана 11.03.2014. године закључио Протокол о исплати зајма запосленима ближе описан у нижестепеним пресудама и између осталог, Протоколом је наведено да се зајам отплаћује обустављањем припадајућег износа рате за отплату зајма од исплате зараде, односно, накнаде зараде запосленог, те да су запослени којима престаје радни однос пре почетка отплате зајма или пре истека крајњег рока за отплату зајма, у обавези да неотплаћени износ зајма врате приликом престанка радног односа. Тужили је на основу наведеног Протокола дана 12.03.2014. године исплаћен по основу зајма новчани износ који захтевом у овом поступку потражује. Решењем туженог о исплати отпремнине због одласка тужиле у пензију од 17.01.2017. године утврђено је тужили право на отпремнину у износу од 342.468,00 динара, с тим да јој је истог дана иста исплаћена у мањем износу будући да јој је по основу враћања зајма обустављен тај износ од исплате отпремнине. Одлуком надзорног одбора туженог од 10.04.2017. године свим запосленима у ЈП Електропривреда Србије отписан је дуг по основу зајма који је у циљу побољшања материјалног положаја запослених одобрен одлукама које су наведене у члану 1. одлуке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев закључујући да је тужила, која је свој дуг према туженом по основу зајма измирила приликом престанка радног односа, а на име свог потраживања које би јој припало на име отпремнине, доведена у неравноправан положај у односу на остале запослене који су остали у радном односу код туженог и за које је тужени донео одлуку о отпису потраживања по основу тог зајма.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. По налажењу тог суда, у време доношења одлуке туженог о отпису дуга запосленима, тужила више није била у радном односу, због чега њен статус није упоредив са статусом запослених код туженог.

По оцени Врховног касационог суда, побијана другостепена пресуда је заснована на погрешној примени материјалног права.

Према члану 119. став 1. тачка 1. Закона о раду, послодавац је дужан да у складу са општим актом исплати запосленом отпремнину при одласку у пензију.

Према члану 60. став 4. Устава Републике Србије нико се не може одрећи права на правичну накнаду за рад и на правну заштиту за случај престанка радног односа.

У конкретном случају, тужени је у решењу о исплати отпремнине због одласка у пензију утврдио право тужиље на отпремнину и њену висину. У овом решењу није назначено да ће се тај износ умањити или пребити за износ зајма који је тужиљи исплаћен у марту 2014. године. Како је решење туженог постало коначно јер га тужиља није побијала, а ни тужени га није ставио ван снаге, то је тужени био у обавези да тужиљи исплати отпремнину у висини коју је утврдио својим решењем. Отпремнина није могла бити пребијена за износ одобреног зајма. Потраживање тужиље према туженом - исплата отпремнине и потраживање туженог према тужиљи - исплата одобреног зајма, није подобно пребијању јер се не може заплениити (чл. 341. став 1. тачка 1. ЗОО) имајући у виду одредбу чл. 60. став 4. Устава РС.

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета на основу чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Тужиоцу који је успео са ревизијом, сагласно одредбама чланова 153, 154, 163. и 165. став 2. ЗПП и важећој АТ и ТТ, досуђени су трошкови ревизијског поступка у износу од 33.625,00 динара и то за састав ревизије (12.000,00 динара), за судску таксу на ревизију (8.650,00 динара) и судску таксу на ревизијску пресуду (12.975,00), са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић